

Fa molts anys, pujar al Turó de l'Home era una petita aventura. No hi havia cap carretera ni camí ample que hi arribés, sols el caminet que des de Santa Fe o Sant Marçal seguia per la font de Briançó fins el turó de 1.712 metres.

Dalt de tot hi havia, i encara avui hi és, si no l'han canviada de lloc, la petita caseta on el Sr. Fernando Garcia de Castro, home treballador, metòdic i il·lustrat complia acuradament amb la diària comunicació amb el "Centro Meteorológico Nacional".

Prop de la caseta, hi havia un petit cobert amb un llibre, dins d'una capsa de zinc per poder-hi signar, com avui encara es fa en les grans muntanyes d'arreu del món, per acreditar haver fet el cim.

El Sr. Fernando tenia sempre a punt un cànir amb aigua fresca pels caminaires que assedegats arribaven a l'observatori. Molts excursionistes li preguntaven: "i vostè no s'avorreix aquí dalt tant solitari?"

Els explicava que no, que sempre estava ocupat amb el servei que portava i amb la seva família. Fins que un dia va dibuixar i va penjar a l'interior de la caseta un rètol que deia, si fa o no fa:

"Només s'avorreixen els pobres d'esperit" i l'assenyalava amb un dit, com a resposta a la pregunta.

Ara estem a les acaballes dels actes del 75è aniversari de la nostra Agrupació Excursionista de Granollers. Se n'ha organitzat tot un reguitzell, en totes les seccions, amb bona acollida i molta assistència. Sols cal fer una ullada al programa i a les notes de premsa.

Es ben palès que cap dels que formem part de l'Agrupació, no som pas pobres d'esperit, ans al contrari, hem arribat a celebrar el 75è aniversari i tenim l'empenta necessària per fer-la arribar al 1er Centenari i encara més.....

*Pere Font Padró
Soci nº 39 de l'AEG
Novembre de 2003*

EN JOAN CANAL

Els setanta-cinc anys de l'Agrupació Excursionista em porten especialment el record del meu cosí Joan Canal.

Jo havia fet sortides amb la Secció d'Infants, amb el pacient i agradable senyor Busquets, però tinc un record molt viu de les excursions que vaig fer amb el meu cosí Joan, quan se m'emportava amb els grans. Eren els joves dels inicis dels anys trenta: interessats en la cultura i amants de la natura. Amb la il·lusió de viure en un país i una societat civilitzada. Malauradament la guerra els matà la joventut i la il·lusió.

Hi ha un poema ben eloqüent d'en Màrius Torres, que més o menys, cito de memòria, comença així: "Ara que el braç potent de les fúries aterra/ la ciutat d'ideals que volíem bastir/ entre runes de somnis colgats"...

En Joan Canal ens ha deixat una valuosa col·lecció de fotografies, que també son fruit d'aquell ambient d'inquietud cultural que es vivia a l'Agrupació. Fou la inquietud que motiva la mateixa creació de l'entitat a la qual han estat vinculats granollerins de la talla d'en Salvador Llobet, l'Antoni Cumella, en Josep Maria Puchades, en Josep Estrada, l'Antoni Jonch, i tants d'altres, fundadors o no, que han deixat en la vida cultural de Granollers una empremta lluminosa i inesborrable.

*Pere Canal
Soci nº 71 de l'AEG
Novembre de 2003*